

δεν μ' άγωναίς...

- Έγώ δε σ' αγαπώ. οσφ Ρούλια... Άν είχε έτσι, στάσου κι νά δης...

- Σάν τί;

- Θα σάισο αυτό τού φύλλον, κι' έτσι κανέναν δεν θα μάθη τίποτα, ύσπου να βγής από δω μέσα!

Κι' άμέσως έδωσε μιά, έζει μπροστά, και ξεόχισε τή σελίδα.

- Νά, πάω' τη, οσφ Ρούλια, νά στρώσης κανένα τσιγαράκι!...

Σε δύο μέρες ή «χαρά» έκοινοποιήθηκε. Η κυρία ταγματάρχου έζητήσε τού λόγου της. Και μετά δύο ήμέρες ο Ρούλιας παρουσιάσεται στα γραφεία και ζητούσε νά ιδη προσωπικώς τόν ταγματάρχη, γιά ζήτημα «σεπτεμβριον και άτοιμαζόν», μόλις βγήκε από τού γρατητήριον, άνητος κι' άξούριος, γιά νά μή τόν προλάβη άλλος.

Σταρώσθηκε ο ταγματάρχης.

- Τι θέλεις, οσφ Ρούλια;

- Επειθύω άναρθεύ, κίρνη ταγματάρχη. ότι δέχομαι νά γίνω κι πατάς τού τάγματος!...

- Τι δέχεσαι νά γίνης, οσφ Ρούλια; φάησε ο ταγματάρχης.

- Κι πατάς;

- Τι πατάς;

- Πατάς τού τάγματος!

- Τι λές εκεί, οσφ παπάβέ!... Ποιός θα γίνη πατάς τού τάγματος;

- Έγώ!

- Έσύ;

- Έγώ! Έχον ούνα τά διαλαυθανόμενα προσόντα!...

- Μωφ' μήν πολάβουδες, μωφέ;

- Ούόγυ!... Έχον κι τού πτιζίου!

Ο ταγματάρχης έσηκόηηκε, κατακόλλινος άπ' τού θυμού του:

- Ποιό πτιζιο, φρέ μουλάι;... Τι μούτρο είν' αυτό, φρέ;

- Μιά πού θα γίνω, εϊτα, κι πατάς, γιατί νά ζουριστώ!...

Έχον κι τού πτιζίου κι' εϊμαι και εϊστάσής!...

- Μωφ' τούτος δώ μουλάηηκε πρού-πρού!... Τι εϊσαι και δεν εϊσαι;... Στάσου, θεοπάλαβε, νά σε χριστονηύσω έγώ άρχιμαν-τείτη!...

Και τού πέταξε ούόζιηρο δέμα έγγραύων στό κεφάλι, και ταύήησε τού κάησιας, γιά νά τόν άποάξη από τά μαϊλιά!...

Ο Ρούλιας εξατάλαβε!... Με δύο σάλτους βοήηησε στή πόρτα τού γραφείου. Ο ταγματάρχης έροχότανε άπό κοντά. Σελι-ζουμένος άπ' τά γέλια, ο Μένιος έτερομένει έκει, άπ' έξω, ά-φογγροζόμενος. Άνια τόν εϊδαν και ο δίδ, άμέσως καταλά-θαν τί συμβαίνει!... Μ' έναν ο Ρούλιας πήδη, βοήηησε στήν αυλή. Μ' άλλον έναν ο Μένιος τόσκασε κι' αυτός.

Ο ταγματάρχης φώναξε τόρρα να πάρουνε τόν Μένιο, πού φηανε ατία νά δημοσογηθί τού «παιωντί».

Τόν άλλον πάστε, γρήγορα!... Τόν άλλον πάστε, εϊτα!...

Οι εϊκόνοι έτροχαν, ο ένας-άπ' έδω κι' ο άλλος άπ' εκεί, νο-μίζοντας ότι ο «άλλος» ήηανε ο διπλανός τους, κι' έπαυσαν ν' αλληλοσπύληηθουν!...

- Στο διάόλο, εϊτε ο ταγματάρχης, όλοι σας!... Λίσατε τούς ζυγούς!... Χαζοζούταβα!... Νά, έκείνον έκει τόν «άλλον», πού τρέχει έκει κάτω, έίεγα νά πάστετε!...

Άλλά ο Μένιος είχε βγή πειά άπ' τού στρατόντα, και με τή φάρα πού πήρε, όλοι νομίζανε πως θα πέρασε πειά της «Άρτας τού γιοφού!...

Γιά τού Ρούλια πάλ έίεγαν, ότι τόν εϊδανε σά!... Άγναντα!

Και πάλιν όμως επενέβη ή κυρία ταγματάρχου και έσοκτά-σθηκε τού έπεισόδιο, θεωρηθέν ως «μη... γονόμενος!»

- Πειδιά εϊνε, εϊτε στόν ταγματάρχη. Λέν ρώπει νά τά συνεχίσει-ται κανείς!...

- Η άλήθεια εϊνε, εϊπε κι' ο ταγματάρχης, πως μής χρειάξεται στό τάγμα μας ένας πατάς, γιά νά μάζ... διαβάσει βλούς! Όχι όμως κι' ο Ρούλιας!...

Ο Ρούλιας όμως είχε αντίθετη γνώμη. Του είχε καθήσει ή ιδέα, ότι μπορούσε νά γίνη και πατάς, άν όχι στό τάγμα του, τουλάχιστον στό χωριό του, και γι' αυτό, όσες φορές ζαγγάνιζε τού Μένιο από μα-ζουά, τού φώναζε, άπειλώντας τον με τού δάχτυλό του:

- Άίντε, μωφέ χαντακομένε!... Κι' άν γίνω κάποτε πατάς, άν δεν σε θάρω άβλόητο κι' αλειτοψηγητο, νά μη με λένε Ρούλια!...

Κι' ο Μένιος τ' άπαντούσε, σοβάρα:

- Ά, έτσι!...Και μένα νά μωυ θνάγν' τά μάτια, άν... πεθάνω!...

Όττε ο ένας όμως έγινε πατάς, όττε κι' ο άλλος... πέθανε. Ζούνε κι' οι δύο άζουα, τσιπάνει στό χωριό τους.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

- Η γυναίκα εϊνε τελεία και στό καλό και στό κακό, ένθ ο άν τρας, κοκακινόμενος ότι εϊνε ζώον και έσοχήν λογικόν, δεν άποδει-χνόεται στό τέλος παρά ένά... άλλά ζώον!

- Λένε φρονήμιος και προκομιένοιους τούς άνθρωπους έκείνους πού ζουν φτωχοί γιά νά πεθάνουν πλούσιοι. Κι' όμως άόσο φρονιμώτεροι είν' έκείνοι πού ζουν πλούσιοι και πεθαίνουν φτωχοί.

- Η εύτενχια εϊνε ή ύγεία της φυχής, με τή διαφορά ότι ή ψυχή εϊνε άρτωτε άρρω-στη!

- Είδες καμμιά φο-ρά τήν εύτενχια; Ναι, εϊδα τήν εύτενχια τών άλλων.

ΔΙΑΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΛΑΖΑΡΟΣ

Όταν σ' ανάστησε ο Χριστός κι' έξησης χρόνια άζουα ή στοχασιμός άνάδενες, πρωτόζουσε θνητή, και μήτε καν έγέλασε ποτέ τ' άγχό σου στήμα και μήτε καν έδάζουσαν τά μάτια σου ποτέ;

Έδιάβαινες άδιάφορος κι' άφήρηστα θεωρούσες κι' οι πόθοι σου ήσαν άγνωστοι κι' ή έννοιας σου κομφές. Ξένος ο κόσμος πούβλεπε και Ξένες φθαρούσας κι' αυτές πού σε σαβάνουσαν τις δύο σου άδερφές.

Άλλ' εϊπαν πως ο θάνατος τόσο σ' είχε τρωμάξει και τόσο, και, σ' εξαφανισε τού γρηγομού ή φράά, πού δεν επροφάρτησεν ο νοός νάμνη σε κάτοια τάξη γιά νά τήν νούσση τή ζωή γιά δειύτερη φραά.

Με έγώ θαρρώ πως, στρέφοντας από τόν άλλον τόπο πού σ' είχε πάρει ο θάνατος και σ' είχε πάει ή θανά, κατάλαβες πως ή ζωή δεν άξιζε τόν κόπο μήτε νά χαίρεται κανείς, και μήτε νά ποή.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

MARIA

Σ' αζούο παντού... σ' άγγέλι πού μιλεί στό φέλλια μέσ' στό τραγούδι, πού μιά κόρη λέει στό δέυλ σε νοιάθο μέσ' στήν κάθε μιά μου άνατορηίλια, και πάντα τ' άνοιά σου έγω στό χέιλη.

Άζούω τήν ύπαρξί σου μέσα σ' όλα σέ βλέπω σε μιά δύα, σε μιά βίολα και νοιάθοντας νά ζήσ σε κάθε τι διωό μου άζούω τόν έσπτό σου μέσ' στόν έσπτό μου.

P. ΦΙΛΥΡΑΣ

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Σ' άρέσουν τ' άνθη; Εγγύγορα Όμπρός σου, ιδέξ, τά λού-στό περιπόλι άς πάμε... (Λουδα πως νέα λαβάνου δαρ!... Τι χέρι θα τό κόρη, άσπίνονται κι' αυτά.

Ό! κούτα δώο τριαντάφυλλα, τά δέο σ' ένα κλωνάρι! στόν κόρφο σου γιά χάρη ζητούν νά τά δεχτής!...

ΓΕΡ. ΜΑΡΚΟΡΑΣ

ΚΥΠΑΡΙΣΣΑΚΙ

Κυπαρισσάκι θλιβερό, Πουδεις τήν ώρα, ο Ξίλεντής πού τήν κορφή σου σούβεξ, τή ρίξα σου νά κόρη, διωό στίνοι έμε μωυ τσέιπανε νά πάρης άκμενα, φρεοό και τής Γοργόνας δηφ. τι στήν καρδιά σου κούβεξ:

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΦΕΡΕΤΡΟ

Σάπι μου, ως τόρρα, πού ο γιο-Μά έγώ στό πλάγι σου άζουαλιό (νάς) θωφόντας τού βαρζάκι, πού, αδέλητά μου, θε νά μωυ διγώς κοιλι και δουάκι.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΦΤΑΝΕΙ!...

Ήρδα με τήν άγάλη μου στόν κόουο σου, στής ήδονής άνάμεσα τούς δυτες, και σούφρερα τού μωρο της ζωούλας μου διαβλα σπούς ταπεινούς και τούς άκρίτες.

Ήσουν γυμνή κι' ήρδα με τού δνειρο στόν έσπτό σου πρώτα να σε ύφρωσω...

κι' ως τόρρα φτάνει πού (με σολλογίξεσα και με κωπτάς έκσκατι- (κά ως τόσο!) ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

